

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **H. K.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Archangelská 1, Praha 10, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2017, č. j. MV-97979-6/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2018, č. j. 30 A 37/2017 - 72,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, JUDr. Petra Novotného, advokáta, náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 16. 6. 2014, č. j. OAM-13620-22/DP-2014, zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem podnikání, neboť žalobkyně nesplnila podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud rozsudkem ze dne 29. 6. 2018, č. j. 30 A 37/2017 - 72 (dále jen „napadený

rozsudek“), obě uvedená rozhodnutí správních orgánů zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud shledal napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelnými pro vnitřní rozpornost a nedostatek odůvodnění. Dovodil, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zjevné, že při úvahách o splnění podmínky vyplývající z § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců (dosažení požadované výše úhrnného měsíčního příjmu) posuzoval žalobkyni společně s jejím manželem jako další posuzovanou osobou. Tomuto postupu a přijatému závěru dala za pravdu i žalovaná v napadeném rozhodnutí. Krajský soud k tomu shrnul, že § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby společně posuzovaná osoba (v tomto případě manžel žalobkyně) fakticky pobývala na území České republiky. Žalobkyně přitom již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítala, že její manžel opustil Českou republiku a od 17. 11. 2010, tedy ještě v době před podáním její žádosti, zde nepobývá, proto s ní neměl být společně posuzován. Žalovaná se však s touto námitkou nevypořádala.

[5] Z napadeného rozhodnutí navíc podle krajského soudu vyplývá, že závěr správního orgánu prvního stupně o manželovi coby společně posuzované osobě považovala žalovaná za správný, a to minimálně do 16. 8. 2014, kdy podle napadeného rozhodnutí byla manželovi žalobkyně pravomocně zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Provedla-li žalovaná v napadeném rozhodnutí následně i samostatné posouzení situace žalobkyně z hlediska dosahovaného úhrnného měsíčního příjmu, učinila tak nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí, jako *obiter dictum*. Přitom ale za účelem posouzení dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně vycházely správní orgány obou stupňů ze skutečnosti, že se manžel žalobkyně na území České republiky (pravděpodobně) nezdržuje. Uvedené úvahy tudíž činí obě správní rozhodnutí vnitřně rozpornými.

III.

[6] Proti napadenému rozsudku se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brání kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] V kasační stížnosti stěžovatelka předně namítá, že manžel žalobkyně mohl legálně pobývat na území České republiky i v době vedeného řízení o žádosti žalobkyně u správního orgánu prvního stupně, a tudíž byl posuzován společně s žalobkyní. Manžel žalobkyně měl povolen dlouhodobý pobyt s dobou platnosti od 1. 5. 2008 do 30. 4. 2010. Dne 17. 2. 2010 podal manžel žalobkyně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu a podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců mohl na území České republiky legálně pobývat až do 16. 8. 2014, kdy bylo řízení o jeho žádosti pravomocně ukončeno.

[8] Stěžovatelka dále tvrdí, že správní řízení v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek a pro účastníky řízení je závazné až druhostupňové rozhodnutí. S námitkou žalobkyně o tom, že její manžel opustil Českou republiku již v roce 2010, se stěžovatelka vypořádala tím, že provedla výpočet skutečné výše úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně jako samostatně posuzované osoby a také zohlednila v odvolání stěžovatelkou doplněnou informaci o skutečných nákladech na bydlení. Žalobkyně však ani při tomto výpočtu, tedy v případě samostatného posouzení, nesplnila podmínku dosažení požadované výše úhrnného měsíčního příjmu podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[9] Stěžovatelka tudíž nesouhlasila s právním posouzením věci krajským soudem, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro jeho vnitřní rozpornost a nedostatek důvodů.

pokračování

IV.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že je přesvědčena o správnosti napadeného rozsudku. Především poukázala na § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle nějž musí osoba společně posuzovaná fakticky pobývat na území České republiky. Ohledně pobytu manžela žalobkyně dospěla stěžovatelka v rámci napadeného rozhodnutí k vzájemně si odporujícím závěrům, neboť považovala úsudek správního orgánu prvního stupně o manželovi jako společně posuzované osobě za správný. Přesto ale následně konstatovala, že poslední povolený pobyt manžela na území České republiky byl s platností do 30. 4. 2010 a dovodila, že je pravděpodobné, že se manžel na území České republiky vůbec nezdržuje.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti mimo jiné uplatňuje i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., blíže však výtky podřaditelné pod tento kasační důvod neuvádí. Vady postupu soudu či napadeného rozsudku, jež by bylo možno považovat za vady splňující uvedený kasační důvod, však představují natolik závažnou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatelka nenamítá, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Kasační soud se proto uvedenou otázkou, zda napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, či zda zde není taková vada řízení před krajským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku, zabýval především. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by uvedená pochybení naplňující kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. dovodil.

[14] Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se jednalo o rozhodnutí srozumitelné, obsahující dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Jelikož stěžovatelka nijak blíže nekonkretizovala, v čem spatřuje nesrozumitelnost a nedostatek důvodů napadeného rozsudku, mohl se Nejvyšší správní soud touto námitkou zabývat pouze v obecné rovině. Již nyní však uvádí, že uvedenou vadou napadený rozsudek netrpí.

[15] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[16] Nesrozumitelnost rozhodnutí soudu pak může být dána, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze hovořit také tehdy, je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, tudíž je-li jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním a nelze-li z jeho výroku zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76,

či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, a již citovaný rozsudek kasačního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[17] Napadený rozsudek přitom podle Nejvyššího správního soudu výše uvedené požadavky splňuje. Krajský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a přesvědčivě v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz str. 6 a 7 napadeného rozsudku). Kasační soud neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku (v podobě například nedostatků v dokazování, apod.). S ohledem na uvedené uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, žádné vady řízení se krajský soud nedopustil a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[18] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu zbylé kasační námitky, jež je podřaditelná pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Bylo-li rozsudkem krajského soudu zrušeno žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, lze se v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze tím, zda byl závěr o nepřezkoumatelnosti správný či nikoli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102).

[19] Stěžovatelka má za to, že řádně vypořádala odvolací námitku žalobkyně týkající se pobytu manžela na území České republiky, a to výpočtem příjmu žalobkyně jako samostatně posuzované osoby. Tím zároveň doplnila úvahy obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[20] Rozsah přezkumu, k němuž je povinna stěžovatelka při rozhodování o odvolání, vyplývá z § 89 odst. 2 správního řádu, podle nějž *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*

[21] K tomu, aby žalovaná dostala požadavku přezkoumatelnosti svého rozhodnutí, musí být z jeho odůvodnění patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak správní orgán naložil s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

[22] Pro účely posouzení nynější věci ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 25. 3. 2014 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V ní uvedla jméno svého manžela včetně jeho bydliště na Ukrajině. Správní orgán prvního stupně poté, co ve spolupráci s žalobkyní (opakovanými výzvami k doplnění potřebných podkladů) zjišťoval rozhodné skutečnosti, uvedenou žádost zamítl. Shledal, že žalobkyně neprokázala dostatečnou výši úhrnného měsíčního příjmu v souladu s § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za tímto účelem považoval manžela žalobkyně za společně posuzovanou osobu. Stanovil proto minimální výši úhrnného měsíčního příjmu společně posuzovaných osob ve výši vztahující

pokračování

se na dvě osoby (žalobkyně společně s manželem). V rámci provedeného výpočtu za náklady na bydlení považoval nejvyšší částku normativních nákladů stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem, neboť žalobkyně neprokázala částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Ve vztahu k dopadu rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že je pravděpodobné, že se manžel žalobkyně na území České republiky vůbec nezdržuje, jelikož zde nemá povolený dlouhodobý pobyt. Současně neshledal ani další vazby žalobkyně na území České republiky. Uzavřel tudíž, že jeho rozhodnutí nebude mít dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[23] V odvolání žalobkyně především namítala, že „došlo vydáním napadeného rozhodnutí k porušení zákona, protože byla odvolatelka chybně společně posuzována s osobou I. K. (...), s touto osobou fakticky dlouhodobě nežije, ani nesdílí společnou domácnost. Navíc I. K. již dne 17. 11. 2010 opustil definitivně území České republiky a od té doby permanentně pobývá ve své domovské zemi na Ukrajině. Uvedenou skutečnost potvrzuje i napadené rozhodnutí (rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – poznámka soudu), v němž se konstatuje, že I. K. nemá na území ČR platný povolený pobyt.“ Žalobkyně v odvolání též doplnila tvrzení a podklady týkající se skutečných nákladů na bydlení.

[24] Stěžovatelka v napadeném rozhodnutí shrnula dosavadní průběh řízení, přepočítala úhrnný měsíční příjem žalobkyně se zohledněním manžela jako společně posuzované osoby a uvedla, že „[o] žádosti manžela účastnice řízení pana I. K. I. o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání nebylo rozhodnuto ke dni vydání napadeného rozhodnutí 16. 6. 2014, byl tak společně posuzovanou osobou účastnice řízení.“ Stěžovatelka rovněž zhodnotila dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a neshledala žádné její vazby na území České republiky, pro něž by negativní rozhodnutí o její žádosti představovalo rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců. Shodně se správním orgánem prvního stupně v rámci posouzení možného zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně mimo jiné uvedla, že „[ú]častnice řízení žije na území České republiky sama, neboť nebylo prokázáno, že se manžel i nadále zdržuje na území České republiky“. Závěry obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto potvrdila jako správné.

[25] Následně však k odvolací námitce, že je žalobkyně posuzována společně s manželem vyslovila, že „manžel účastnice řízení nemá na území České republiky povolen ani požadován pobyt od 16. 8. 2014, kdy mu byla žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání pravomocně zamítnuta. Účastnice řízení tak nadále není společně posuzována s manželem.“ Stěžovatelka tudíž provedla přepočet úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně, přitom přihlédla i k údajům o skutečných nákladech na bydlení, jež žalobkyně doplnila a prokázala v odvolání. Ani tak však nedospěla k potřebné výši těchto příjmů, jichž je podle zákona žalobkyně povinna dosahovat (6.910 Kč), jelikož z podkladů doložených žalobkyní je podle stěžovatelky prokázaná jen částka 6.512 Kč. Stěžovatelka uzavřela, že žalobkyně nedosáhla požadované výše úhrnného měsíčního příjmu, aby splnila podmínku podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců nezbytnou k vyhovění její žádosti.

[26] Kasační soud dospěl na základě právě uvedeného k závěru, že úvahy krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) pro vnitřní rozpornost a nedostatek důvodů jsou správné. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak stěžovatelka naložila s námitkou žalobkyně založenou na tvrzení, že její manžel opustil Českou republiku již ke dni 17. 11. 2010 a od té doby nežije na území České republiky, tudíž neměl být považován za osobu společně posuzovanou.

[27] Je pravdou, že stěžovatelka ve svém rozhodnutí v reakci na odvolací námitku žalobkyně oproti úvahám správního orgánu prvního stupně doplnila, že ke dni 16. 8. 2014 byla jejímu manželovi zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (aniž o tom je jakýkoliv podklad ve správním spise). Závěrem napadeného rozhodnutí tedy provedla výpočet úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně bez dalších společně posuzovaných osob (bez manžela). Z napadeného rozhodnutí však přesto není zřejmé, jak se stěžovatelka vypořádala s pobytem manžela žalobkyně na území České republiky v období od 17. 11. 2010 do 16. 8. 2014 za situace, kdy žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu dne 25. 3. 2014, a z jakých důvodů potvrdila jako správný závěr správního orgánu prvního stupně o posouzení manžela společně s žalobkyní pro účely výpočtu úhrnného měsíčního příjmu, pokud následně provedla výpočet tohoto příjmu bez manžela jako osoby společně posuzované. Uvedené zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Stěžovatelka se zcela opomněla uvedenou otázkou zabývat, nevysvětlila ani, zda podle zjištění stěžovatelky manžel žalobkyně v době po podání její žádosti pozbyl povolení k dalšímu setrvání na území České republiky a zda je to otázka relevantní pro posouzení naplnění předpokladu plynoucího z § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Kasační soud tudíž shledal námitku stěžovatelky týkající se jejího řádného vypořádání s odvolací námitkou žalobkyně za nedůvodnou. K témuž správně dospěl i krajský soud.

[28] V projednávané věci je nadto vzhledem ke skutečnostem vyplývajícím ze správního spisu zřejmé i vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z dále uvedených důvodů.

[29] Podle § 46 odst. 7 písm. b) věty první zákona o pobytu cizinců je *[k] žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob **pobývajících na území** (zvýrazněno kasačním soudem) nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.*

[30] Stěžovatelka označila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za správné, přestože v tomto rozhodnutí došlo k právnímu posouzení věci na základně rozporných skutkových zjištění. Správní orgán prvního stupně vzhledem k dikci citovaného § 46 odst. 7 písm. b) zjevně vycházel ze skutečnosti, že manžel žalobkyně fakticky pobývá na území České republiky, jestliže posuzoval úhrnný měsíční příjem žalobkyně společně s ním a označil jej za osobu společně posuzovanou. Na druhé straně však správní orgán prvního stupně při posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců dovodil, že se manžel žalobkyně na území České republiky „pravděpodobně“ nezdržuje. Již v tom spatřuje kasační soud, ve shodě s krajským soudem, rozpor, aniž jej správní orgán prvního stupně blíže vysvětlil.

[31] V napadeném rozhodnutí se stěžovatelka nejprve ztotožnila s uvedeným názorem správního orgánu prvního stupně o tom, že manžel žalobkyně měl být posuzován společně s ní, a to minimálně v období od 17. 11. 2010 do 16. 8. 2014, a tím taktéž potvrdila, že podle ní manžel v uvedené době fakticky pobýval na území České republiky s ohledem na § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rozporu s tím ale následně uvedla, že žalobkyně žije na území České republiky sama, jelikož nebylo prokázáno, že se zde manžel i nadále zdržuje (viz citace v odst. [24] *in fine*), to však s ohledem na období od 16. 8. 2014, kdy podle stěžovatelky došlo k pravomocnému zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České

pokračování

republiky. Ohledně dopadů do soukromého a rodinného života v období do 16. 8. 2014 se stěžovatelka rovněž plně ztotožnila se závěry správního orgánu prvního stupně (viz výše).

[32] Odůvodnění obou rozhodnutí tudíž bylo vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných skutkových okolnostech, o které správní orgány opřely rozhodovací důvody. Jejich rozhodnutí jsou v důsledku této rozpornosti nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. V kontextu těchto závěrů se bez významu jeví stěžovatelčino tvrzení, že manžel žalobkyně mohl legálně pobývat na území České republiky v období od 1. 5. 2008 do 16. 8. 2014, pro které navíc není žádná opora ve správním spise. Uvedené tvrzení totiž nic nemění na skutečnosti, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť se stěžovatelka ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně týkajícím se nepravděpodobnosti pobytu manžela na území České republiky za situace, v níž úhrnný měsíční příjem žalobkyně posuzovala společně s ním jako s osobou společně posuzovanou. I uvedený nedostatek napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, krajský soud vyhodnotil správně.

[33] Dovolává-li se stěžovatelka v kasační stížnosti též zásady jednoty správního řízení, je tato její argumentace bezpředmětná vzhledem ke skutečnosti, že vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sama v napadeném rozhodnutí neodstranila. Naopak důvody, jež činily uvedené rozhodnutí vnitřně rozporným, potvrdila v napadeném rozhodnutí, které tím sama učinila z téhož důvodu vnitřně rozporným.

[34] Nesouhlasně je třeba se vyjádřit ke stížnostní argumentaci, v níž stěžovatelka s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, namítá, že není účelem soudního přezkumu lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí. Jakkoliv obecně lze uvedené myšlenky přisvědčit, v souzené věci není odkaz na citovanou judikaturu příležitý. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevyplývá, zda při aplikaci § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců postačí, že osoba, jež má být posuzována s žadatelem, má na území České republiky formální pobyt (jak zřejmě dovozuje stěžovatelka), či zda je třeba, aby zde tato osoba pobývala fakticky a společně se žadatelem (jak uvádí krajský soud). Současně obsah správních rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci (zda manžel žalobkyně na území pobývá či nikoliv, a zda proto s ní má být posuzován, v jakém konkrétním období se zde nacházel a je-li to období relevantní v daném případě a z jakého důvodu). Ani není zřejmé, proč za účelem zjištění úhrnného měsíčního příjmu správní orgány manžela žalobkyně spolu s ní posuzovaly a za účelem hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nikoliv (s přihlédnutím k neprokázané skutečnosti, zda se manžel žalobkyně na území České republiky v rozhodné době nacházel či nikoliv). To vše činí napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vadnými, aniž by bylo možno tyto vady považovat za pouhé formální nedokonalosti, jež lze jakkoliv překlenout způsobem naznačeným ve výše zmíněném rozsudku šestého senátu. Nadto právě popsané vady obou správních rozhodnutí neodstranila stěžovatelka ani svými nad rámec nosných důvodů rozhodnutí uvedenými úvahami, v nichž provedla výpočet úhrnného měsíčního příjmu žalobkyně jako samostatně posuzované osoby. I to totiž umocňuje vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Není na adresátu rozhodnutí, aby složitou úvahou dovozoval, která část vnitřně rozporného odůvodnění je tou „pravou“ a „rozhodující“ částí, není-li to z textu vlastního rozhodnutí *prima facie* zřejmé a seznatelné.

[35] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s názorem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro jejich vnitřní rozpornost a nedostatek důvodů. Krajský soud tedy při posouzení věci nepochybil a Nejvyšší správní soud uzavírá, že ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[36] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[38] Žalobkyni, jako v řízení o kasační stížnosti úspěšnému účastníkovi, náleží náhrada nákladů řízení ve výši 4.114 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč. Zástupce žalobkyně doložil již krajskému soudu, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o částku této daně ve výši 714 Kč (tj. 21 % z částky 3.400 Kč). Celkovou částku ve výši 4.114 Kč je stěžovatelka povinna uhradit k rukám zástupce žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[39] Uplatnil-li zástupce žalobkyně na odměně za zastupování a hotových výdajích včetně daně z přidané hodnoty částku dalších 4.114 Kč v souvislosti s úkonem právní služby spočívajícím v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, Nejvyšší správní soud nemohl v tomto dalším rozsahu náhradu uvedených nákladů zástupci žalobkyně přiznat. Odměnu za uvedený úkon právní služby a s ním spojenou náhradu hotových výdajů zástupci žalobkyně již přiznal krajský soud. Jelikož zastoupení žalobkyně trvá i v řízení o kasační stížnosti, z povahy věci nemohl být uvedený úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení v řízení o kasační stížnosti uskutečněn a náhrada za něj mu tudíž nyní nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu